

טינו מושקוביץ

שני שירים

סלט סלק

גולה קונגולזי בבית של אמא
קרוב משפחה?
לא, גולה קונגולזי
עומד במרפסת, לוגם מן היין
נוצרי ומשכיל, כף הוא בא נס ציונה
אוכל מרק רגל?
לוגם מן היין
דובר צרפתית בהדגש אפריקני
(כדאי להבריק בבונוז'ור וקינשסה)
כלו מתנהל במרפסת של אמא
כמו פלא גדול ושחר מזרח
היה שר ונשיא ואסיר בארצוהוא
הביאו לו סלק, סיוע פוליטי
אורחו של נספח צרפתי – דודוביץ'
מרסל קידיאבה, גולה קונגולזי
טועם מן הסלק, מושף בכתפים
הוא לא מסכן?
הוא אוכל קציץ ברטב?
לא, לא מהאלה,
היה רפורמטור
נדאי מחסן, הוא כעת פריזאי
אף את תחלמי על מרסל קידיאבה
עומד בשדה קטל, שרשיר על חזהו
מקלע כבד וספיץ משננת

יורה לְכָל עֶבֶר
שׁוֹחֵט תְּרַנְּגֵלֶת
רִיחוֹ מִשְׁנָה, לְחַמִּיּוֹת וְשָׁנִים
כְּקֶסֶם מְלַבֵּין עַל קְלִסְתֵּר אֶפְרִיקָנִי
כְּעֵין תְּעֵלוֹל בְּמִרְפָּסֵת שֶׁל אִמָּא
מְרַסֵּל קִידִיאָבָה, גּוֹלָה קוֹנְגוֹלְזִי
יִתְזוֹר בְּמוֹנִית לְמִלּוֹן 'אוֹרְכִידָאָה'
הַסֵּלֶק – מִתֵּת בְּצוֹאת מְחַרְתִּים –
מְעוֹרֵר, אָדָם,
בְּהֵלָה מִיִּתְרַת.

ביקור

“קום-גש אל סבא בספסל –
צופה לסוף שיאספו –
קטן ונכלולי
מול בית-הנתיבות.
הבא לו מים בבקבוק ורקיקים.
מרנפש? הן המתק בנוכחות.
שפל-רוח? התענין בכריאותו.”

“כשהוא שותה קשה בקרבתו –
הכל נוזל מן הקצוות, הכל יוצא;
זקנה נרטבת מדיפה בִּיתְר־שאת –
שנה-שנה הזין מתקצר!
אז מה נותר לו שמה בין רגליו?
קשה להסתפל עליו...”

“לך מסדר, הרטב את השער,
הוא מתעב רפיון.
לך מספר והתעלם
מהזונות שלו,
ממה שהוא עולל לדודתך.
נקנה לך חלצה –
גהץ, הרטב וסע.”

מבגד בית אל ניר הבד –
נגרד על גו מקשת;
שער קצוץ על הצנאר פקוץ על קוץ.

“שב לצדו וגע בו פה ושם,
זכר לרחץ...”

“הצוארון הדוק על ערף מספר.”

“היה נחמד וסבלני אתו.”

“עוד יבקש שאעסה את פדחתו!...”

“הבא לו תה פושר; בתם המזיגה,
הטה ובדק,
כונ את המזגן, קרא לאחות...”

“עזר לי להתזיק, הפל הרי נוזל!
כבה מיד את הצפצוף הזה! בלתי נסבל!
בוא, בוא הרם אותי מעט...
תדע לך, במצבי,
בכל נסיון חרבון, צפה להפתעה!
תן את היד שלך, תן להרגיש אותה...
מדוע זה אתה לא מגלח?
כן ככה גם תייד יראו!...”

פהוק עצל לא מתכסה בכף-ידו;
על הספסל בסרחצל,
צופה לסוף כמצפה להולידו
בצפרנים
— קשח עצמות —
צומחות עליו בזכות עצמן
ולא בזכות עצמו.

“רוצה לשמע על הזיונים שלי?
פחדתי תחלה אולי
לא אמשך לבנות גילי;
גם זה עבר מהר — מה שהיה פה —
ועומד להגמר...”

“הנהי, סבא ; כל־תקשרת מישן,
ולא תכשיר אנטבייוטי ללחמית.
כסה את הפטמות, את הגידים ;
הצנע כל סממן מיני.
גם לידים יש איכות כזו.
הסתר את הגרוגרת העבה,
עדן את ריח הערוה.”

“החזק לי את היד, השקה אותי,
אני בוער, הכל נשרף אתי !”

“גש מסדר, הוא מתעב רפיון !
לך סבלני, הוא יגלה לך את סוד
שרירי טבעותיו.”

“קרא לאחות, אני נשרף,
אני מכרח רופא !”

“אל תגלה לו את תועבותיו,
לך לספסל, מתון ונימוסי,
לך מספר יפה־יפה...”

מרחץ ידים בלמוסי
סביב הכל נרטיב.